

Elita Viškere-Šmarova

5 dzejoļi

(2015 -2 021)

.... vēl.

ak, pavasara kārumnieki,- pavasara gaidās jau vibrējošie!

vēl sniegs naktīs ar Mēnes vizmas vēsumu mieg,

vēl salti vēji sniegpulksteņiem pāri nesaudzīgi brien,

vēl ledus kož palāses pirkstos, kas pēc saulstara sniedzas.

vēl ziema pavasari dancina un tāpēc tracina.

vēl drebuļo neziņas tumsa,- tā valda.

vēl jāgaida vēl.

vēl jābriest uz gaismu .

vēl laiks.

....ak!

Ak, kur mani spārni,

Kur mana debess,

Kur mana elpa, kur brīvā telpa?

Kur saules stari, kas sirdi tirda,

Un augšanas lidojumā

Ver pasaules telpu?
Pie zemes placis vēl vājais spars,
Vēl ziemas nomidzī
Tikami siltais segs pār acīm klāts.
Nāc, modini mani, Zemesmāt,
Un bites viedumu iedodi klāt!

.... Īstais.

Pašā koka galotnē uztupusi cielava
Lūko,
No kuras puses tas īstais būs.

.... plašumu.

Dvēselei plašumu vajag.
Manas zemes ainavas plašo tāli,
Mežmalas zilo gāli.
Palu pelēkā mošanos pavasarī
Un zaļā sidraba šķidrautu,
Kur tīksmei skaisti iet pāri.

Man vajag Zemgales ceļu vijumu,

Nītaures pakalnu jostu .

Un tālāk.

Un tālāk vēl kāri

Ar sirdi visu Latviju tvert.

Manas zemes smaržas un

Brīvestības sajūtu dzert.

.... debesīs.

Izbrīnā veros klusi.

Debesīs vakara ugunsgrēks.

Sadeg diena.

Mākoņu liesmas debesīs triecot.

Pamalē darbu , steigas, vārdu kūla liesmo.

Mākoņu veidos ietinot liesmas

No saules un nakts cīņu briesmām.

.... viducī.

Satiekamies viducī.

Pusceļā.

No zila gaisa un sakņu spīts.

Skatiens satiek puķi.

Vasaras plaukumā.

Domas iet pa gaisu un

Satiek mani.

Par vārdu, rīcību, dzīvi kļūstot.

Visam pa vidu,

Vienmēr pa vidu, jo

Dzīvoju vidū ,–

Visa mana dzīves sākas un beidzas manā centrā.